

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko Bankowi Gospodarki Żywnościowej S.A.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2010 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego [...]

z dnia 28 kwietnia 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy Wydział Pracy oddalił apelację powódki K. K. od wyroku Sądu Rejonowego Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych z dnia 29 kwietnia 2008 r., oddalającego powództwo przeciwko Bankowi Gospodarki Żywnościowej Spółce Akcyjnej o odszkodowanie (pkt I wyroku) i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego strony pozwanej w instancji odwoławczej (wyrok II).

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy uznał, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził wyczerpujące, wnikliwe i uwzględniające wszystkie podnoszone przez strony okoliczności oraz zgłaszane w toku procesu wnioski dowodowe, na którego podstawie prawidłowo przyjął, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę pismem z dnia 31 stycznia 2008 r. było uzasadnione. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynikało, że miała miejsce rzeczywista likwidacja stanowiska pracy powódki, ponieważ jej obowiązki i zadania zostały w dużej mierze

przejęte przez dyrektora departamentu, który był jej bezpośrednim przełożonym, częściowo zaś zostały przekazane innej komórki. Sąd zwrócił uwagę, że oryginały Regulaminu Organizacyjnego Departamentu Księgi Głównej oraz Aneksu nr 1 do tego Regulaminu, wprowadzające zmiany w strukturze organizacyjnej pozwanego pracodawcy, zostały na żądanie powódki przedłożone na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2008 r. i wtedy powódka nie kwestionowała ich autentyczności, czyniąc z tego zarzut dopiero w apelacji. Zgodnie z art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć fakty i dowody podważające autentyczność dokumentu, który został przedstawiony w toku postępowania pierwszoinstancyjnego przez stronę przeciwną. Znając przyczynę wypowiedzenia, której zasadność i prawdziwość była przedmiotem badania przez Sąd pierwszej instancji, powódka mogła stosowne zastrzeżenia w tym zakresie zgłosić na tym etapie postępowania. Ponadto umieszczenie podpisów na stronie tytułowej wymienionych dokumentów, zamiast na jej końcu, nie przesądza o braku ich mocy obowiązującej.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powódki zarzucił naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 245 k.p.c. w związku z art. 78 k.c. przez uznanie, że przedstawione przez pozwanego dowody w postaci: nie podpisanego Regulaminu Organizacyjnego Departamentu Księgi Głównej z dnia 1 stycznia 2008 r. oraz nie podpisanego Aneksu Nr 1 do tego Regulaminu z dnia 31 stycznia 2008 r. są dokumentami oraz obowiązującymi wewnętrznymi aktami normatywnymi i że na ich podstawie w Departamencie Księgi Głównej wprowadzone zostały zmiany organizacyjne, 2/ art. 378 §1 k.p.c., przez nierozpatrzenie części zarzutów apelacji, 3/ art. 391 §1 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całego zebranego materiału dowodowego oraz nie wskazaniu dowodów, na których oparł się Sąd, przyjmując, że stanowisko zajmowane przez skarżącą zostało rzeczywiście zlikwidowane dlatego, że jej zadania i obowiązki zostały przejęte częściowo przez Dyrektora Departamentu Księgi Głównej a częściowo przekazane innej komórce. Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano jej oczywiste uzasadnienie ze względu na oczywiste naruszenie art. 245 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. oraz rażące naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 238 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania. Jako okoliczności, które miały uzasadniać jej merytoryczne rozpoznanie jej autor wskazał oczywiste naruszenie przepisów art. 245 i art. 378 § 1 k.p.c. oraz rażące naruszenie art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. Tak wskazane okoliczności - w uzupełnieniu braków skargi kasacyjnej - są oczywiście nietrafne, dlatego że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. usuwa się spod rozeznania kasacyjnego z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c., który stanowi, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jest chybiony, ponieważ Sąd drugiej instancji należycie uzasadnił swój pogląd, wykazując, że likwidacja stanowiska pracy skarżącej przez przejęcie jej zadań przez innych pracowników pozwanego była prawdziwa i uzasadniała wypowiedzenie jej umowy o pracę w ramach racjonalnej „optymalizacji” zatrudnienia. Natomiast zarzut naruszenia art. 245 k.p.c. w związku z art. 78 k.c. nie był oczywistym naruszeniem prawa już dlatego, że taka kwalifikowana wada wskazywana jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musiałaby być widoczna dla każdego od razu i bez potrzeby badania akt sprawy oraz dokonywania szczegółowej kwalifikacji prawnej. Tymczasem w ocenie prawnej sprawy decydującego znaczenia nie miało to, czy sporne zakładowe regulacje organizacyjne były prawidłowo sygnowane, ale to, że została miarodajnie ustalona (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) rzeczywista redukcja etatu skarżącej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.